Váratlan gyász érült a ti szerető szívetekbe, szomorodott özvegy s bánatos fia az elhunytnak, váratlan gyász borult a mi hitközségünkre is, melynek szent épülete mély megilletődéssel áll a koporsó körül, melyben az ő szeretett munkájának gondnoka tért örök nyugalomra. Ki tiszteletre méltó szerény szépben rótta életútját s csendes munkálkodással teljesíté kötelességeit családja és embertársai iránt, ki boldog, megelégedett élet harmóniájából fakadt nyugalmát nem veszíté el soha, s akinek örök tavasza felett a szomorúság sóhaja rebben el minden izmos ágáról, az jelett ill el váratlanul a minden halandók utjára. Koporsója felett lebeg a megható kép, melyet az írás tegnap olvasott része festett, hogy csakúgy Izrael sokféle munkássága és sok fájdalma után végre a boldogság verőfényében járva [illegible] eljutott a keserűség forrásához, ahol a váratlanul megzavart boldogság zivatarba fogott az Isten ellen, [illegible] aki egy fát mutatott a vezérnek, mellyel megédesíté a forrás minden keserűségét. Fájdalomtól sujtott özvegy, ki megannyi négy évtizeden át a legboldogabb egyetértésben fogtad kezeddel az élet vándorútját, kinek kitűnő szívét nem tudták megzavarni megelégedett nyugalmukban a legnagyobb küzdelmek sem, mert melletted állt ritka gyöngédséggel férjed; s egyetlen fia, kit mindig a végtelen szeretet örömének napsugara környezett, s kinek pályafutásán szeretettel adott az apai büszkeség s tanácsadatlan erőt kölcsönzött a szülői házból kiáradó szeretet fénye, amelynek melegében érezted csak át igaz értékét alkotásaidnak, most kezeden állva voltál boldog, midőn láttad, mint repes örömben az apai szív a fiának kipattant sikerein, – [illegible] ím eljutottatok most a keserűség forrásához, mely eddig soha nem érett fájdalmat fakasztott szívetekben, és a forrást nem apaszthatja el számotokra semmi, csak fájdalmat fogtok merítheti abból az emlékből, mely soha el nem mosódik szívetekből, ahol őrizni fogjátok a leghívebb férj s legjobb apa képét, de amint Mózes az Isten által mutatott fával megtudta édesíteni a keserűség vizét, úgy fogja a változhatatlannak szemben tűrhetővé tenni, sőt megédesíteni a fájdalmat az elhunytnak életfájára irányított figyelem. Mert édes érzést fog borítani a fájdalomra a tudat, hogy a ti halottatok egyszersmind a szétcsúszott halottja is, akiben vezetőjét látta a szent egyesület is, mely méltányolva az elköltözöttnek kiváló erényeit szeretettel iránt s megbecsülve önzetlen jámbor lelkületét, gondjaira bízta a szeretet munkáját. Fájdalom, csak rövid ideig állhatott a szent szolgálatban, kiragadta buzgó tevékenysége köréből a váratlan halál, de számotokra mindenkor vigaszt fog nyújtani a megbecsülés, mellyel embertársai környezték, jutalmául annak, amiért életfája nemes tettek gyümölcsének célt. Ez a tudat enyhítse most a bús szívi fájdalmát, midőn hoz pártok a sírhoz, jámbor lelkét pedig Isten elé kísérjük kö" jókívánságunkkal.

1909. febr. 6.

Rosenberg Mór

MTA KÖNYVTÁR ÉS INFORMÁCIÓS KÖZPONT

Ven/II/101